

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ὈΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 2 Σεπτεμβρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΒ' Ἀριθ 268 Γυμν. Φύλλον Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὀδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑξαμηνίος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80

Ἑξαμηνιαῖοι: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΑΓΩΝΟΣ ΥΠΕΔΑΦΟΣ

Εἰς τὸ περισπούδαστον περὶ ὀδικὸν «Τρεῖς Ἱεράρχαι» ἀναγράφεται κύριον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «κρίσεις ἀξιών» (Αὐγουστος 1957). Εἰς τοῦτο μὲ ἀρκετὴν σαφήνειαν καὶ γλαφυρότητα ὁποδεικνύεται, ὅτι ἡ ἐποχὴ μας διέρχεται κρίσιν ἀξιών. Πράγματι τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι αὐτόδειλον εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἡ κρίσις αὐτῇ τῶν ἡθικῶν ἀξιών, ἡ ἑλλειψίς δηλαδὴ τῶν θεμελιωδῶν ἐκείνων ἀρχῶν τῆς ἐντιμότητος, τῆς εὐλικρινείας, τῆς ἀγάπης, τοῦ ἡθικοῦ θάρρους δημιουργοῦν μίαν ὁμιχλώδη ἀτμόσφαιραν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν μαραίνεται κάθε ὥρα! προσπάθεια καὶ καταστρέφεται κάθε εὐγενὴς ἐπιδιώξις.

Μία ἐκδήλωσις τῆς ἐποχῆς μας, ἡ πλέον ἱσως σπουδαιοτέρα καὶ βασικῶς σημαντικὴ εἶναι καὶ ἡ κίνησις ἡμῶν τῶν χλευαστικῶς ἀποκληθέντων παλαιοημερολογιτῶν. Εἶναι κίνησις ἡ ὅποια ὀρθώθη ὡς ἀνασταλτικὸς φραγμὸς κατὰ τῆς ἐκπροτεσταντιστικῆς τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ πλούτου τῆς φυλῆς μας, τῶν παραδόσεων. Ἡ κίνησις ἡμῶν ἐνσπικνώνει τὸ συντηρητικὸν πνεῦμα καὶ ἀντιστρατεύεται πρὸς τὰς καταχθονίους ἐπιδιώξεις τῆς Μασσοῦνίας καὶ τῆς ποικιλοτρόπου διαφθορᾶς, αἵτινες ἐσθλάσαν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς μικρᾶς μας πατρίδος διὰ τὰ ἐκμηδενίσουν τὸ ἀθάνατον ἔργον τοῦ 1821. Ἡ ἡμρολογιακὴ διαφορὰ ἦτο ἀπλῶς ἡ ἀφορμὴ τοῦ κινήματος, τὸ στέγαστρον τοῦ ἀγῶνος.

Τὸ ὑπέδαφος τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ εἶναι αἱ συνειδήσεις τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ποὺ ἀπαρτίζουν τὸ πανελλήνιον σιράτευμα τοῦ κινήματος αὐτοῦ τῆς εὐσεβείας. Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἴμεθα ἀγωνισταί· θὰ πρέπη αἱ σκέψεις μας, οἱ στοχασμοί μας, αἱ ἐπιδιώξεις μας νὰ διακρίνονται

διὰ τὴν ἡθικὴν τῶν ἀπλότητα, ὁ δὲ ψυχικὸς μας κόσμος νὰ εἶναι ἀμφωτὸς ἀπὸ τὴν αἴγλην τῶν ἡθικῶν ἀξιών. Ὅταν οἱ ἀγῶνες διὰ τὰ ἰδανικά δὲν στηρίζονται εἰς τοιοῦτον ὑπέδαφος, τότε μεταβάλλονται ἢ εἰς σκοτεινὰς σκοπιμότητας ἢ εἰς παχυδέρμους ἐστειλισμούς. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς συνιστᾷ μετ' ἐπιμονῆς νὰ μὴ ἀρκούμεθα εἰς τὴν ἐπίδειξιν εὐλαβοῦς ἐπιφανείας, ἀλλὰ κατὰ κύριον λόγον νὰ φρονιζώμεν διὰ τὴν κάθαρσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου. «Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ἐξ ἀρπαγῆς καὶ ἀδικίας. Φαρισαῖε τυφλέ, καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτῶν καθαρὸν» (Ματθ. ΚΓ 25, 26).

Εἶναι τὸσον σπουδαῖον τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ καθαρμοῦ, ὥστε ἡ παραμέλησις του νὰ ἰσοδυναμῇ πρὸς δολοφονικὴν ἀπόπειραν καὶ αὐτοῦ τοῦ οὐ τοῦ ἀγῶνος.

Θὰ μᾶς ἐρωτήσουν ἴσως οἱ ἀναγνώσται μας, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί: ἔχομεν συγκεκριμένους ἀφορμὰς γράφοντες αὐτά;

Θὰ τοὺς ἐρωτήσωμεν ὅμως καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν σειράν μας: Ἐχοῦν ποτὲ ἰεθεῖ οἱ ἴδιοι ὑπὸ τὸν ἔλεγχον μιᾶς αὐστηρᾶς καὶ εὐαγγελικῆς αὐτοκριτικῆς, διὰ νὰ διαπιστώσουν τὸν βαθμὸν τῆς ἀξίας τῶν καὶ τὴν ἔντασιν τῆς ἡθικῆς τῶν εὐαισθησίας; Ἐχοῦν διαπιστώσει τὴν παρουσίαν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν τῆς ἀγάπης; ὑπάρχει ἡ ἀνιδιοτέλεια; μήπως ἡ εὐσέβεια δὲν εἶναι σκοπὸς ἀλλ' ἀφορμὴ πρὸς πορισμὸν; μήπως τὰ ἐλατήρια τῆς δράσεώς τῶν εἶναι ὁ δημοκοπικὸς θόρυβος καὶ ἡ ἐπιδεικτικὴ ἀγιοσύνη; μήπως τὸ κίνημα αὐτὸ τὸ ἡκολούθησαν, ὅχι διότι τὸ

ἐστάθμισαν μὲ τὴν ζυγὸν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκριβείας, ἀλλὰ μὲ κομμα ἰκὰ κριτήρια;

Μήπως τὸ ἐγκόλπιον, τὸ ὁποῖον ἀνήρτησαν (ἀνεξαρτήτως διὰ τίνος τρόπου) ἐπὶ τοῦ στήθους των, τὸ ἔκαμαν διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν τιμωρίαν (!) τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία παρέβλεψε νὰ τοὺς ἀναγράψῃ εἰς τὸν πίνακα τῶν ἐκλογίμων; Μήπως ὑπάρχει τάσις ἀπειθείας, ἡ ὁποία εὗρσκει διέξοδον εἰς τὴν χεῖμα-ζομένην Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἥτις ἐκ τῶν ἀγώνων τῆς ἐξαρίας τὸ κύρος τῆς ὅχι ἐκ τῆς δυνατότητος ἐπιβολῆς νόμου, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐσεβοῦς καὶ καλῆς διαθέσεως τῶν μελῶν τῆς; Πολλὰ «μήπως» δύνανται νὰ παραταχθῶσιν: Τώρα ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν, ποῦ θὰ δώσουν οἱ ἀναγνώσται, θὰ διαπιστώσουν, ἐάν ἡμεῖς ἔχωμεν συγκεκριμένας ἀφορμὰς ἢ ὁμιλῶμεν πλατωνικῶς.

Ἐνα πάντως εἶναι γεγονός: Εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας ὑπαισθρόνται ἄτομα ὑπόπτου σκοπιμότητος ἢ τὰ ἴδια τὰ ἄτομα εὐλαβῆ ὄντα κατ' ἀρχάς, διότι παρημέλησαν τὸν ἐσωτερικὸν τῶν ἐξαγνισμόν, κατέστησαν κόπρος ἀποβλητέα.

Εἶναι ὑψίστη ἡ τιμὴ διότι ἀγωνιζομεθα διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως, τῆς ὀρθοδόξου καὶ πατροπαράδοτου ἡμῶν πίστεως. Ἐνας ὅμως τοιοῦτος ὑψηλὸς καὶ ὠραῖος ἀγὼν πρέπει νὰ στηρίζεται εἰς στερεὸν καὶ ἀμετακίνητον ὑπόδαφος. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπόδαφος εἶναι ὁ ἀγνὸς ἐσωτερικὸς ἀνθρώπος, ἡ καθαρὰ καὶ ταπεινὸφρων ψυχὴ. Τὸ βλέμμα τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ, ἰσχυρότερον ὅλων τῶν ἡλίων τοῦ σύμπαντος βλέπει ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ψυχῆς μας, τὰς ὁποίας τόσον ἐντέχνως καὶ ὑποκριτικῶς ἀποκρύπτομεν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλοίμονον λοιπόν, ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ θελήσῃ νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν Θεόν. «Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος». Ὁλοι εἴμεθα ὑπὸ τὴν κρίσιν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ἄλλοι μὲν διὰ νὰ δεχθῶμεν τὴν εὐλογίαν του, ἄλλοι δὲ διὰ νὰ συντριβῶμεν καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ὀργὴν του καὶ τὴν κατάραν του. Ὡς ἐρευνήσωμεν λοιπόν τί μᾶς ἀναμένει!

Η. ΛΑΡΙΖΑ ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ τόσον τὸ θράσος αὐτῶν ἐξηλθε τῶν ὁρίων, ὥστε ἴδομεν ἐπ' ἐσχάτων ὁδοὺς φερούσας ὀνόματα ἡρώων καὶ ἀνδρῶν ἐθνικῶν, (ὥς τοῦ Ἰω. Μεταξᾶ), μετονομαζομένας καὶ ἄλλας προτεινομένας διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Στέφ. Σαράφη κλπ. Σαράφης δὲ ὡς γινώσκοντες εἰσι Ἕλλην Στρατηγός, ἐκ χριστιανῶν γονέων γεννηθείς, ὅστις ἡγήθει ἀνταρσίας, καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἑλλάς καὶ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἐποδοπατοῦντο καὶ ἐστέναζον ὑπὸ τὸ πέλμα σκληρῶν τυράνων, ἐν ἔτει 1941—45 καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως διευκολύνῃ τὴν υποδούλωσιν τῆς Πατρίδος του εἰς ἄλλους, εἴτι εἰδεχθείς καὶ ἀπανθρώπους, ἐξέχε ποταμὸν ἀδελφικὸν αἷμα ἀθῶον, δηλώσας διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τὴν χώραν του, ὥσει ἐπρόκειτο περὶ

ἐκδικήσεως ἐναντίον ἐχθρικῆς χώρας. Ἀλλ' ἐν τέλει καὶ αὐτὸς οἰκτρὸν ἔσχε τὸ τέλος πληρώσας τὸ τίμημα ἐδῶ μὲν διὰ τοῦ αἵματός του, ἐκεῖ δὲ δι' ἀτελειότητος τιμωρίας. «Ὁ ἐκχέων αἷμα ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐκχυθήσεται» λέγει ἡ Γραφή.

Ἡμεῖς δὲν ἀποροῦμεν διὰ ταῦτα πάντα, διότι γνωρίζομεν κλιῶς, ὅτι ἡ Πατρίς παρεδόθη εἰς χεῖρας ἀνόμων καὶ πάντων τῶν δεινῶν ἡ ἀρχὴ ἐκ χειρὸς κακοποιῶν Κυβερνητῶν ἐστὶ, ἐργαζομένων μεθοδικῶς καὶ βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου διὰ τὴν διάλυσιν καὶ καταστροφὴν Πατρίδος καὶ Θεοσκειῆς πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ Ἑβραϊομασωνισμοῦ. Ὅστις ἀναγνώσῃ προσεκτικῶς τὸ βιβλίον **ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤῶΝ ΣΟΦῶΝ Τῆς Σειῶν** (βιβλιοπωλεῖον ὁδὸς Χαβρίου—Ἀθῆναι, τιμὴ δρχ. 18) θὰ ἐξηγήσῃ ἀσφαλῶς τὴν σημερινὴν κακοδαιμονίαν τῶν Ἑθνῶν.

Πάντως ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Σατανᾶ ἐν Λαρίσῃ δὲν δύναται ἢ νὰ ἔχη σχέσιν τινὰ μὲ παράδοσιν, καθ' ἣν ὁ Ἅγιος Ἀχιλλεῖος, φεύγων ἐκ Λαρίσης καὶ ἐγκαταλείπων ἀφροῦρητον τὴν πόλιν τοῦ ὁδῶντος πρὸς Μακεδονίαν. Εἰς Κατερίνην συννητήθη μετὰ τίνος λαμπροῦ νεαροῦ ἐφίππου Ἀξιωματικοῦ, ἐρχομένου ἀντιθέτως, Μετὰ τὸν συνῆθη χριστιανικὸν χαιρετισμὸν ἠρώτησεν ὁ Ἀξιωματικὸς τὸν Ἐπίσκοπον περὶ τῆς κατευθύνσεώς του, ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐνετάλη παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Ἐπισκοπικὸν Θρόνον του, ἔνεκεν τῶν ἀνομῶν καὶ τοῦ ἀμετανοήτου τοῦ λαοῦ, ὅστις διὰ τοῦτο παραδίδεται εἰς χεῖρας ἀνόμων πρὸς παίδευσιν καὶ τιμωρίαν. Τότε ὁ Ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος ἀπεκάλυψεν, ὅτι ὀνομάζετο **Δημήτριος** καί, ὅτι καὶ αὐτὸς διὰ τὴν κακίαν τῶν Θεσσαλονικέων καὶ τὸ ἀμετανόητον αὐτῶν διατάχθη παρὰ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν. Ἐκτοτε γνωστὰ εἶναι τὰ δεινὰ ἀμφοτέρων τῶν πόλεων. Ἐπιδρομαὶ ἄλλοφύλων, πυρκαϊαί, συμφοραί, πλημμύραι, σεισμοὶ καταστρεπτικοί, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου σεισθεῖς ἐκ βάθρων τῷ 1941, ἠφηνίσθη τελείως διὰ νὰ καταστῇ ἔκτοτε τόπος ἐκπληρώσεως φυσικῆς ἀνάγκης ἀπίστων Ἑλλήνων τῆς Λαρίσης. Ὁ γράφων, περιεργαζόμενός ποτε μετὰ τοῦ ἐν ἀποστρατείᾳ ἐπίσης Ταγματάρχου κ. Οἰκονομίτου Κων. τὰ ἐρεῖπια τοῦ ἄλλοτε μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τοῦ Ἁγ. Ἀχιλλεῖου, κατεδίωξε δύο αἰσχροὺς καὶ βρωμεροὺς νέους, οἵτινες ὑπερπηδήσαντες τοὺς προχείρους ἐκ λίθων κτισθέντας τοίχους κατὰ τὰς εἰσόδους, ἀφώδενον ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ὅπου ἄλλοτε ἐτελεῖτο ἡ ἀναίμακτος θυσία. Σημειωτέον, ὅτι μετὰ τὸν σεισμὸν αἱ θύραι τοῦ ναοῦ ἐπὶ ἔτη ἦσαν ἐλεύθεραι διὰ τὴν διόδον ἀνθρώπων καὶ ζώων καὶ μόνον, ὅταν κάποτε διῆλθεν ἐκ Λαρίσης ὁ ἀκάματος κήρυξ τοῦ λόγου Ἀβγουστίνος Καντιώτης καὶ εἶδε τὴν ἀσέβειαν καὶ ἀσχημίαν, τότε μόλις, κατ' ἐντολήν του, ἐφράχθησαν (προχείρως καὶ πάλιν) αἱ εἰσοδοὶ καὶ ἀνήφθη κανδήλα εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ ναοῦ καίουσα καὶ μέχρι σήμερον. Ἄλλως οὐδὲ κὰν ἦτο δυνατόν νὰ συμπεράνῃ τις, ὅτι τὰ ἐρεῖπια ἐκεῖνα ἦσαν ποτε περικαλῆς ναὸς ἐπ' ὀνόματι τοῦ προστάτου τῆς Λαρίσης Ἁγ. Ἀχιλλεῖου. Τσαούτη πόρως κατέβαε πάντας ἡμᾶς τοὺς λεγομένους Χριστιανοὺς καὶ τιμῶντας

Ἑποικοδομητικὴ καὶ ὁμιλία

ΠΙΣΤΕΥΕ

Θεοφάνης Ἐλεάδουλκος

Τότε (ἐπὶ πατριάρχου Διονυσίου 1543—1551) ἦτον ὁ πολὺ καὶ μέγας ἀνθρώπος ὁ κύρ Θεοφάνης, μέγας ρήτωρ καὶ ἐκαθέζετο εἰς τὴν Χρυσοπηγὴ καὶ ἐδίδασκε καθ' ἑκάστην Κυριακὴν τὸν λαόν.

Χρονογράφος

Πίστευε ὅτι ὁ λόγος τοῦ Πατρὸς, ὅτε ἠθέλησε, ὕστερον μετὰ πέντε χιλιάδας καὶ πεντακοσίους χρόνους, ἀφοῦ ἐξέπεσεν ὁ Ἀδάμ καὶ δι' ἄκραν αὐτοῦ ἀγαθότητα καὶ φιланθρωπία ἐσυλλήφθη. Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα δυνηθοῦμεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸν ἴδοῦμε καὶ νὰ τὸν ἀκούσωμε αἰσθητῶς, νὰ πιστεύσωμεν εἰς αὐτὸν, καὶ οὐχὶ εἰς τοῦ Διαβόλου τὰ ἔργα, εἰς τὰ εἰδῶλα καὶ εἰς τὰ κτίσματα καὶ νὰ τοὺς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ, δι' ὧν Οὐτός ἐνδοξάζεται.

Ἐάν, λοιπόν, ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου ἀπεχώρησε διὰ τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ἀθεοφοβίαν ἡμῶν, τότε πρὸς τί ἡ συλλογὴ ἐκάστοτε (δι' ἐράνων καὶ θεατρικῶν παραστάσεων) χρημάτων διὰ τὴν τοῦ ναοῦ ἀνοικοδόμησιν ὅστις ἀπὸ τοῦ 1947 συνεχῶς ἀνοικοδομεῖται καὶ πάλιν ἀνοικοδόμητος μένει ὥστε μὴδὲ λίθος τις νὰ τεθῇ ἀκόμη εἰς τὰ θεμέλια; Καὶ μὴ θαυμάσῃ τις, ὅτι εἶπον, ὅτι ἐκ θεατρικῶν παραστάσεων συλλέγονται χρήματα πρὸς πᾶσιν θυσιαστηρίων τοῦ Θεοῦ. Ἡμεῖς ἐν Λαρίσῃ κατανοήσαντες πρὸ πολλοῦ τὴν νοοτροπίαν τῶν Χριστιανῶν καὶ ἰδόντες, ὅτι οἱ πιστοὶ ἀγγελῶν συρρέουσιν εἰς κληματογράφους καὶ θέατρα, ἀδιακρίτως τάξεως, (κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς) καὶ μάλιστα μετὰ τοσούτου ζήλου, ὥστε ἐὰν δὲν ἀνοίξωσιν ἐνωρὶς αἱ πύλαι, ἵνα οἱ ἀναμένοντες εἰσέλθωσι, καλεῖται τότε ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία, ὅπως διὰ καταστροφῆς ἀφ' ὧν ὕδατος προστατεύσῃ τὰς κηκλιδωτάς, θύρας ἀναγκάζουσα τοὺς ἀναρριχθέντας εἰς ὑποχώρησιν, ἀντιληφθέντες λέγω, ὅτι ἵκανὰ χρήματα ἐκ τῶν συναγωγῶν τούτων τοῦ Διαβόλου ἠθέλον συγκεντρωθῆ διὰ τὴν στέγασιν σεισμοπλήκτων Ἁγίων, ἐθέσαμεν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ μεγαλόπνοον τοῦτο σχέδιον, ὁργανοῦντες συνεχῶς θεατρικὰς παραστάσεις καὶ μπαλέτα ἀλκίμων νεανίδων—μαθητῶν—αἵτινες διὰ τῶν ἐξωτικῶν χρωμάτων, τῶν πλαστικῶν κινήσεων καὶ τῶν λιγυρῶν ἀσμάτων κατατέρουσιν οὐ μόνον τοὺς ἐαυτῶν γεννήτορας, παρακολουθοῦντας τὰς θυγατέρας αὐτῶν μετὰ τὸ ἔνδυμα τῆς Εὐας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς θαυμαστάς ἀφ' ἡνουςαι κεκηνότας ἐξ ἱκανοποιήσεως. Ἐσκοπεύομεν μάλιστα νὰ καθιερώσωμεν καὶ ἀνάλογον εἰσφορὰν τῶν ἐν τοῖς πορνείοις ἐμπορνευομένων γυναικῶν, πλὴν τὸ σχέδιον τοῦτο ἐματαιώθη διότι ὁ μακαρίτης Στρατάρχης Παπάγος ἐπειγόμενος νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐξυγίανσιν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἑλλάδος, πρὶν ἀπέλθῃ τοῦ κόσμου τούτου, διελύσε τὰ πορνεία καὶ ἀπέστειλε τὰς τὴν σάρκα τῶν ἐμπορνευομένων ἀτυχεῖς ὑπάρχεις εἰς κατοικίας μετὰ ἐξ οἰκογενειῶν, ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς διδασκάλαις ἡθικῆς εἰς καθυστερημένα μέλη τῆς οἰκογενείας.

(Ἀκολουθεῖ)

μᾶς διδάξῃ τὰ ἔργα νὰ κάμωμεν διὰ νὰ σωθοῦμε.

Ποῖα γοῦν εἶναι τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου; Ὅσα σκοιίζουν τὸ νοῦν μας καὶ βυθίζουσιν αὐτὸν εἰς τὴν πλάνην τοῦ κόσμου καὶ εἰς τὰ πάθη ἡγουν πολυπολυφαγίαι, πολυποσίαι, χοροὶ, ὄργανα, μεθαι ἀργολογίαι, μετριάσματα ἐπιπορκίαι, ψευδολογίαι, αἰσχρολογίαι, συκοφαντίαι, πορνείαι, μοιχεῖαι, φόνοι, φθόνοι, δόλοι μάχαι, σιάνδιλα, ὕβρεις, ὑπερηφανεῖαι, μαγεῖαι, γοητεῖαι καὶ τὰ λοιπὰ πάννυα σατανικά ἔργα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πρέπει τὰ φεύγωμε καὶ ἀπ' ἐκείνους ὅπου τὰ κάμνουν καὶ καταφρονοῦσι τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, εὐχαριστοῦντες τὸ ἅγιον αὐτοῦ ὄνομα εἰς ὅ,τι καὶ ἂν μᾶς συμβῇ.

Τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ καὶ θελήματα εἶναι ταῦτα. Πρῶτον ἡ Πίστις. Νὰ πιστεύωμεν αὐτὸν διὰ Θεὸν ἀληθινόν. Δεύτερον, νὰ πιστεύωμεν τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, ὅτι Θεοῦ λόγια εἶναι καὶ ὅτι χωρὶς αὐτὰ οὐδεὶς δύναται σωθῆναι. Εἴτα νὰ τὸν φοβούμεσθε πλέον παρὰ βασιλεῖς καὶ αὐθεντάδες. Ἀρχοντας καὶ γονεῖς. Ὅτι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ἅγιος καὶ εἶναι θεμέλιο εἰς ὅλα τὰ καλὰ ἔργα.

Νὰ ἀκούωμεν λόγους καλοὺς, ἁγίους ὕμνους Θεοῦ καὶ ὄχι τραγούδια, αἰσχρολογίαι, ἀργολογίαι, φλυαρίαι, μωρολογίαι βλασημίαι, νὰ μαίνεται ἡ ἀκοή μας καὶ ἐκ τῆς ἀκοῆς ἡ ψυχὴ μας. Νὰ μὴ συναστρέφεστε μετὰ τοιοῦτους ἀνθρώπους, ὅπου συνευχαλίνουν τοιαῦτα λόγια, διότι εἰς τὴν ὥρὰ τοῦ θανάτου μας τὰ τοιαῦτα λόγια εὐρίσκονται ἐμπόδιο τῆς σωτηρίας μας καὶ ἐμποδίζουν τοὺς ἁγγέλους νὰ πάρουν τὴν ψυχὴν μας.

Ἄς εἴσω ἐλεήμων, κάνοντας καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐλεημοσύνην καὶ ἄς εἶναι καὶ ὀλίγη. Λυποῦ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ βοήθα τοὺς καὶ παρηγόρα τοὺς καὶ μετὰ λόγο καὶ μετὰ ἔργα. Τοὺς ἀδικημένους σύντρεχ', τοὺς φυλακισμένους ἐπίβλεπε καὶ ὅσον δύνασαι βοήθει τοὺς. Εἰρήνευε μετὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ σου καὶ τοὺς κακοὺς νουθετεῖ, δίδασκε, ἐπιτίμα, τοὺς δὲ καλοὺς ἀγάπα καὶ τίμα ὡς ἀδελφὸν Χριστοῦ. Ἐχε ἀγάπην μετὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς ἀνθρώπους καὶ παρακάλει νὰ μὴν κολασθῇ τινὰς. Ἐχθρὸν τινὰ νὰ μὴν ἔχεις, εἰμὴ τὸ διάβολο καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κάμνοντας τοῦ διαβόλου τὰ ἔργα.

Πίστευε ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας μας ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν ἐσταυρώθη κατὰ τὴν σάρκα καὶ ἔπαθε καὶ ἐβασανίσθη καὶ ὅλα τὰ ὑπέμενε διὰ νὰ μᾶς σώσῃ, νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος μας ὅλο νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς χειράς τοῦ διαβόλου. Πίστευε ὅτι εἰς τὸν σταυρὸν ἀπέθανεν ὡς ἄνθρωπος καὶ ἐχωρίσθη ἡ Παναγία Του ψυχῇ, ὡς ἂν χωρίζεται καὶ ἰδικὴ μας ψυχὴ ἀπὸ τὸ κορμὶ μας εἰς τὴν ὥρὰ τοῦ θανάτου. Καὶ ἡ θεότης ὡς ἀχώριστος καὶ ἀπερίγραπτος ἔμεινε μετὰ τὸ νεκρὸ κορμὶ. Διὰ τοῦτο καὶ ἐλογχεύθη τὸ πανάγιον Του σῶμα νεκρὸ καὶ ἔρρευσαν δύο πηγαί, αἷμα καὶ ὕδωρ.

Καὶ ἐποίησε μετὰ τὴν ἀνάστασιν Του, ὅτι αὐτὸ τὸ σῶμα ὅπου ἐφόρει αὐτὸ ἀνέστη καὶ οὐκ ἄλλο. Καὶ ἐφάνει εἰς τοὺς ἀποστόλους ἔνδεκα φορές μόνον. Καὶ μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἔβγαλε τοὺς ἀποστόλους ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐδίδαξε καὶ ἐστήριξε τοὺς καὶ τοὺς ἀπέστειλε εἰς τὰ ἔθνη διδάσκειν καὶ βαπτίζειν.

Ἀπὸ τὰ στολίδειν τοῦ Αἰγίου

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ

Κοντὰ στοὺς ἐκλεκτοὺς Πνευμανοὺς

Τὸ «Δέσποινα» ἔχει ἤδη πλεуρίσει στὴν προκυμαία τῆς ὥρας νήσου τῶν Κυκλάδων, Πάρου, καὶ οἱ πολυτήθεις ἐπιβάται κατέρχονται μὲ ἕνα αἶσθημα χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Χαιρετίσματα, καλωσορίσματα δάκρυα νόστου καὶ συγκινήσεως συναντήσεων κατόπιν μακροχρονίου χωρισμοῦ χαρακτηρίζουν τὴν στιγμήν. Μετ' ὀλίγον εὐρισκόμεθα κάτωθεν τῆς μεγαλοπρεποῦς στέγης τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς προσκυνηταί καὶ θαυμάσια τοῦ ἀριστοργήματος τῶν αἰώνων, τὸ ὁποῖον ἀνήγειραν εὐλοβῶς τῆς Θεομήτορος προσκυνηταί, πρώτην μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ παρῶσις θέλει τὴν ἁγίαν καὶ ἱσαπόστολον Ἑλένην, τὴν μητέρα τοῦ Ἀγίου Κων(σταντίνου) πρώτου χριστιανοῦ αὐτοκράτορος.

Κουρασμένοι κάπως ἀπὸ τὸ ταξέ'δι, ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ ἁγωνίαν συναντήσεως ἀδελφῶν ἀποβιβάζομεθα εἰς Ἀγγερίαν. Χωριονδάκι γραφικὸ, γεμάτο καλωσύνη, πού πηγὴ τῆς ἔχει τὶς ἀγνὲς ψυχὲς τῶν εὐλαβῶν χωρικῶν. Μὲ χαρὰ συναντοῦμε τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» σὺ φιλόξενο σπιτικὸ τοῦ ἐκλετοῦ ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου Λουᾶ, προέδρου τοῦ Παραρτήματος. Τὶ εὐλογημένοι ἄθροιστοι! Ζηλεύει κανεὶς τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρὸ τῆς εὐλαβείας τῶν. Ὅλη ἡ οἰκογένεια καὶ ἀρκετοὶ ἀδελφοὶ μᾶς προπέμπουν γιὰ τὸ Μοναστήρι. Τὰ ζῶα μὲ στοχαστικὴ σταθερότητα καὶ ἰδιότυπη νοημοσύνη ἀνεβαίνουν τὸν ἀνηφορικὸ καὶ δύσβατο δρόμο γιὰ τὴν ἱερὰ καὶ σεβασμία Μονὴ τῶν Ἀγίων Θεοδώρων. Καὶ νά! μετὰ ἀπὸ ὥριαία πορεία προβάλλει μὲ μεγαλοπρέπεια στὴν κορυφὴ ἑνὸς μικροῦ βουνοῦ σὰν ἀνεκτίμητο στέμμα μᾶς ἐνδόξου αὐτοκρατορίας, τῆς πράγματι ἐνδόξου καὶ ἀγγελικῆς πολιτείας τῶν Μοναχῶν. Μὲ κατάνυξη καὶ εὐλάβεια αἱ μοναχαὶ διαβάθρουν τὸν ἐσπερινό. Πόσο μᾶς ξεκουράζει τὸ μυστικιστικὸ αὐτὸ περιβάλλον! Πόσοι σκέψεις ἀνεβαίνουν στὸ μυαλό μας! Ἡ ματαιότης τῶν ἐγκοσμίων· ἡ ἀγνότης μερῶν, τὴν ὁποῖαν ἐξέλεξαν οἱ μοναχοί· ἡ πάλιν τῶν ἱουγγέλων κατοίκων τῶν μοναστηριοῦ πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ κόσμου, τοῦ αἰῶνος τούτου· ἡ συμβολὴ τῶν ἱερῶν μονῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τὸ ἀσυγκράτητο αὐτὸ ὄργιο τῶν στοχασμῶν μᾶς ἀποσπᾷ μία ἀδελφή.

—Ὁ Γέροντας Σᾶς περιμένει στὸ κελὶ του!

Ἀνέκφραστη ἡ χαρὰ τῆς συναντήσεως. Χάρᾳ πού ἐπισκιάζει κάθε κόπο καὶ ταλαιπωρία. Ὁ πατήρ Μάρκος μὲ πατρικὴ στοργὴ μᾶς υποδέχεται καὶ μὲ πραγματικὸ ἐνδιαφέρον μᾶς ρωτᾷ γιὰ τὰ πρόσωπα καὶ τὴν πορεία τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

—Τὶ κάνει ὁ σεβαστός μας πατήρ Ἀκάκιος;

—Τὶ γίνονται οἱ ἀδελφοὶ τῶν γραφείων;

—Πῶς πηγαίνει ὁ ἀγὼν;

Πλήθος ἐρωτήσεων πού ἀποτελοῦν ἔκρηξιν φλογεροῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὸν ἱερὸ καὶ τίμιον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα.

Κάτω ἀπὸ τὸ ταπεινὸ σχῆμα τοῦ Μοναχοῦ Μάρ-

κου κρύβεται ὁ ἐξαιρετικὸς ἐπιστήμων καθηγητὴς Χανιώτης, ὅστις χάριν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐθυσίασε τὰ πάντα. Τὶ τιμὴ καὶ τὶ εὐτυχία αἰσθανόμεθα γι' αὐτό; Ὡραὶ δλόκληροὶ διέτρευσαν κατὰ τὴν συζητήσιν τῶν μεγάλων προβλημάτων τοῦ Ἀγῶνος. Καὶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἕνα ἀπεκαλύφθη: Ἡ σταθερὰ καὶ ἀδιατάρακτος συμπαράστασις τοῦ πατρὸς Μάρκου, πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν.

—Διαβ-βαιώσατε τοὺς πατέρας καὶ ἀδελφοὺς (μᾶς λέγει), ὅτι εἶμαι πλησίον τῶν, σέβομαι τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν, ἡ ὁποία χειρίζεται αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸν ἐνδοξώτερον ἀγῶνα τῆς ἱστορίας. Ἡ γνώμη μου διὰ τὰς χειροτονίας τῆς Κερατέας εἶναι, ὅτι αὗται εἶναι ἀντικανονικαὶ καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν δυνάμεθα νὰ τὰς ἀναγνωρίσωμεν, ἐὰν προηγουμένως δὲν ἀποφανθῇ ἐπισήμως σύνοδος ἢ τοῦλάχιστον Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι ἑλλοῦ κλίματος, τηροῦντες βεβαίως τὰ ὅσα καὶ ἡμεῖς διακηρύσσομεν.

Ἄλλὰ πρὸς Θεοῦ—συνεχίζει ὁ πατήρ Μάρκος Χανιώτης—διασώσατε τὴν ἀγάπην, τὴν ἀξιοπρέπειαν. Ἄς ἔχομεν ἀνοιχτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας καὶ κλειστὸν τὸ στόμα μας.

Τὸ Μοναστήρι τῶν Ἀγίων Θεοδώρων μὲ τὰς ἐκλεκτὰς ἀδελφὰς καὶ τὴν εὐλαβεστάτην Ἡγουμένην Γερώντισσαν Συγκλητικὴν—ἁγίαν γυναικα—ἀποτελεῖ φάρον, ἀκτινοβολοῦντα τὴν ὀρθόδοξον πίστιν εἰς ὀλίκληρον τὴν νήσον Πάρον καὶ τὸς ἄλλας νήσους. Πολλοὶ μοναστήρι, ἱερὸν ἐπὶ Γυμναστηρίου τῆς εἰδολολατρικῆς ἐποχῆς, εἶναι μία πραγματικὴ πνευματικὴ ὁάσις. Τὴν Κυριακὴν τὴν πρώτην—πρωτὶ θὰ συναντήσῃ κανεὶς εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Μονῆς καὶ εἰς τὸ διὰ τοὺς ἀνδρας κηχωρισμένον παρεκλήσιον πολλοὺς χωρικοὺς ἐκ τῶν διαφόρων τῆς νήσου χωρίων—Τσιπιδίου, Νιούσης, Δροῦ, Ἀλυκῆς, Ἀγγερίας κλπ.—ἀπερχόντων ἀρκετὰς ὥρας ἐκ τῆς Μονῆς. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀδελφοὶ αἰσθάνονται βαθύτατον σεβασμὸν πρὸς τὸ κέντρον καὶ παρεκλίεσσαν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς νὰ διαβιβασθῇ ὁ ἀδ-λαϊκὸς τῶν χηρωτισμῶν πρὸς ὅλους τοὺς ἀδελφούς, ὁ σεβασμὸς τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπιτροπὴν καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν νὰ διασωθῇ ἡ ἀγάπη τῶν ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν.

Θὰ ἦτο παράλειψις, ἐὰν δὲν προσετίθετο εἰς τὴν παροῦσαν περιγραφὴν καὶ ὠρισμένα ἄλλα στοιχεῖα, προσδιορίζοντα τὸν πνευματικὸν κύκλον τῆς Μονῆς. Καὶ πρῶτον τοιοῦτον στοιχεῖον εἶναι ἡ μακρὰν ἀπέχουσα ἀνδρική Μονή. Πολύτιμοι συνεργάται τοῦ πατρὸς Μάρκου οἱ Μοναχοὶ Καλλίνικος, Δαμασκηνὸς καὶ ὁ ἱερομόναχος Μιχαήλ. Ἀποτελοῦν τὸ πνευματικὸν ἐπιτελεῖον τοῦ Παραρτήματος καὶ τὴν ἀξιόμαχον ἱεραποστολικὴν δυνάμει τῆς νήσου.

Πολὺ συντόμως ἐτελείωσαν αἱ ἡμέραι τῆς φιλοξενείας καὶ τὰ διάφορα καθήκοντα μᾶς ἐπέβαλλαν

Ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὅταν εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Δοσιθέου ἀναγράφεται ὅτι ὁ ἐπίσκοπος εἶναι τόσον ἀπαραίτητος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν «ὥστε χωρὶς αὐτοῦ μὴ δύνασθαι μήτε Ἐκκλησίαν μήτε Χριστιανόν τινα ἢ εἶναι ἢ ὅπως λέγεσθαι», τοῦτο ἐκφράζει τὴν μόνην ὁρθὴν ἀποψιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελεῖ καὶ ἰδικήν μας πίστιν. Μήπως ὅμως τοῦτο ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μετὰ τὴν τηρουμένην στάσιν μας ἐναντι τοῦ ὑπόπτου θορύβου ὡσιμῶν κύκλων, οἱ ὁποῖοι, ὡς φερεται εἰς ἡμᾶς ὡς εἶναι, προσπαθοῦν νὰ μᾶς πείσουν νὰ τοὺς ἀκολουθήσωμεν;

Κάθε ἄλλο. Ὅποιος θέλει νὰ εἶναι ἀκριβολόγος εἰς ἓν ζήτημα δὲν πρέπει νὰ ξεγράψῃ τὰ ἄλλα. Ἡμεῖς ἀγωνιζόμεθα νὰ κρατηθῶμεν ἐντὸς τῶν ὁρθοδόξων ὁρίων, πράγμα τὸ ὁποῖον τὸ θεωροῦμεν καὶ δυνατὸν καὶ ὑπεριτάτη τιμὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ὡς ὁρθόδοξα ὅρια χαρακτηρίζομεν καὶ τὴν Γραφὴν καὶ τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πανταχοῦ πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη.

Ἰδού τί διδάσκει περὶ ἐπισκόπου ἡ αἰωνόβιος παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας. Πρῶτοι ἐπίσκοποι εἶναι οἱ Ἀπόστολοι. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐχειροτονήσαν τοὺς διαδόχους τῶν ἐπισκόπων. Ὁ βαθμὸς τῶν συνεπὼς συνεστήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων. Ὁ Ἐπίσκοπος συνεπὼς εἶναι ὁ ποιμὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς αὐτὸν ὑποτάσσονται κληρὸς καὶ λαός. Διὰ νὰ ἔχῃ ὅμως τοιαύτην ἐξουσίαν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ κανονικὴ ἀνάδειξις καὶ προβολή του. Μὴ κανονικῶς χειροτονηθεὶς δὲν θεωρεῖται παρὰ σφετεριστὴς τοῦ ἀξιώματος.

Ὁ κανονικὸς ἐπίσκοπος διδάσκει, ποιμαίνει καὶ δικάζει. Εἶναι, μετὰ ἄλλους λόγους, ὁ ἀνώτατος φορεὺς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας. Ἐν τούτοις ἐπὶ ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον ὑπάρχει καὶ ἀνώτερον ὄργανον, εἶναι ἡ Σύνοδος τῶν ἐπισκόπων, καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὴν τοπικὴν Σύνοδον ἡ Πανορθόδοξος.

Ἡ σοβαρότης τοῦ ἀξιώματος εἶναι προφανής. Ἡ Ἐκκλησία ἐθέσπισε αὐστηρὰ κριτήρια εἰς τὴν ἐπιλογὴν τῶν ὑποψηφίων ἐπισκόπων. Τὰ εἰδικὰ προσόντα αὐτῶν ἔπρεπε νὰ εἶναι τὰ ἑξῆς: ἡ ὥριμος ἡλικία. Ἡ δοκιμασία του εἰς τὴν ὁρθόδοξίαν καὶ εἰς σεμνὸν καὶ ἀνεπλήκτον βίον. Ὅχι μόνον ἡ γνῶσις

τῶν κανόνων ἀλλὰ καὶ ἡ τήρησις αὐτῶν. Νὰ ἔχῃ ἐκ τῶν προτέρων καλὴν μοναχὸς.

Ἡ ἐπιλογὴ τῶν ὑποψηφίων δὲν ἐγένετο ὑπὸ ἐνὸς προσώπου. Ἐλάμβανε μέρος ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαός. Διὰ τὴν ἐπιλογὴν συνήρχοντο πολλοὶ Ἐπίσκοποι καὶ ὁ λαὸς ἐξέφραζε τὴν γνώμην ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ προταθέντος. Εἰς περιπτώσιν μὴ συγκαταθέσεως τοῦ λαοῦ δὲν ἐγένετο ἡ χειροτονία. Ἐὰν οἱ Ἐπίσκοποι διεφώνουν ἐκβιάλετο ἡ πλειοψηφία. Καὶ εἰς τὴν περιπτώσιν κατ' ἣν οἱ Ἐπίσκοποι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ συμφωνήσουν τὴν τελικὴν λύσιν ἐ-δίδεν ὁ λαός.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας ὁ χειροτονούμενος ἀνεγίνωσκε τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως. Ἐδίδε τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τηρήσῃ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς προϊσταμένας Πνευματικὰς Ἀρχὰς καὶ νὰ κυβερνήσῃ μετὰ πραότητος καὶ σύνεσιν. Ἐβεβαίουν οὖν εἶναι σιμωνιακός, ὅτι θὰ συμμετάσχῃ ἂν συγκληθῇ ἐπισκοπικὴ σύνοδος, ὅτι πιστεύει εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἐπίσης ὑπέσχετο νὰ προφυλάξῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τὰς δαισιδαμονίας, νὰ μὴ ἀναμειγνύεται εἰς κοσμικὰς ὑποθέσεις καὶ νὰ καθαρευθῇ ἂν κάμῃ καὶ παρὰ τοὺς νόμους καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὴν χειροτονίαν ὁ Ἐπίσκοπος ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του. Κατ' ἡμέραν τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ἡ χειροτονία καὶ χειροθεσία, τὸ κήρυγμα καὶ καθιέρωσις τῶν Ἱ. Ναῶν.

Ταῦτα πάντα ὅμως προϋποθέτουν κανονικὴν ἀνάδειξιν τοῦ ἐπισκόπου.

Ἀθέτησις αἰωνόβιων παραδόσεων καὶ σφετερισμὸς τοῦ ἀξιώματος ἐπισύρει βαρεῖας συνεπείας. Εἰς αὐτὰς τὰ περιπτώσεις τὸν λόγον ἔχει ἡ Σύνοδος. Ἡμεῖς ἔχομεν δηλώσει τὴν θέσιν μας. Δὲν δύναμεθα ἐν ὀνόματι μιᾶς παραβάσεως νὰ διαπράξωμεν μίαν ἄλλην. Ἐπειδὴ δὲ πιστεύομεν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξία ὑπάρχει καὶ πέραν τῶν ἐλληνικῶν ὁρίων καὶ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θ' ἀφίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του ἀκνέβρηντον, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι μετὰ τὴν θέσιν μας αὐτὴν χαράσσομεν τὰ ὅρια τῆς ὁρθῆς πίστεως.

τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιστροφῆς. Ἐπιστρέφοντες ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὰς φιλοξένους ἀδελφὰς καὶ τὸν στοργικὸν Ἡγούμενον πατέρα Μάρκον Χανιώτην. Ἀποτελεῖ κόσμημα διὰ τὸν ἀγῶνα μας ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ καὶ πνευματικὸν ὄργανον τῆς ἐκκλησίας. Ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης εὐχομαι ὁ Κύριος νὰ εὐλογῇ τὴν Μονήν, νὰ ἐνισχύῃ τὰς ἐν αὐτῇ ἀσκουμένας καὶ νὰ χωρίξῃ τὰ δῶρα τοῦ οὐρανοῦ εἰς τοὺς εὐλαβεῖς ἀδελφούς τοῦ Παραρτήματος.

Δ. Μ.
Ἐπισκέπτης

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μετριοῦριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἡ ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΜΑΣ

ΤΟΥ κ. Ν. ΚΑΛΟΣΚΑΜΗ

Τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Παιδείαν τοῦ Ἑθνους εὐρύνεται εὐχαρίστως. Οὕτω ὁ νεαρὸς καὶ ἐκλεκτὸς ἐπιστήμων καὶ εὐελπίς ἐκπαιδευτικὸς τῆς αὐρὸν δημοσιεύει τὸ κατωτέρω περισπούδαστον ἄρθρον:

Επλησίασε κι ἐφέτος ἡ στιγμή, ποὺ τὰ ἐκπαιδευτικά ἰδρύματα τῆς χώρας θὰ δεχθοῦν τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν διὰ ν' ἀνοίξουν ἐμπρὸς τῆς νέους δριζώντας γνώσεως καὶ προόδου. Καὶ τὴν στιγμήν ἀκριβῶς αὐτὴν ἡ σκέψις ὅλων μας, ὅλων ὅσοι σκέπτονται, φροντίζουν καὶ πονοῦν τὴν μαθητιῶσαν νεότητα, καὶ οὐσιαστικὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχία τῆς Πατρίδος, στρέφεται πρὸς τὸ τεράστιο καὶ αἰωνίως ἀνικανοποίητο πρόβλημα τῆς παιδείας μας.

Τὸ νὰ γράφονται καὶ νὰ λέγονται πολλὰ εἰς ἕνα τόπον διὰ τὴν παιδείαν τοῦτο εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένον, ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητο, διὰτὶ τὸ μέλλον κάθε χώρας ἔχει τὰς ρίζας του εἰς τὴν παιδείαν.

Αὕτῃ ἐτοιμάζει καὶ ἐφοδιάζει πνευματικὰ καὶ ἡθικὰ τοὺς νέους ἀνθρώπους, ποὺ θὰ ἀναλάβουν καὶ θὰ ἀξιοποιήσουν τὰ ὑπάρχοντα ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ θὰ χειρισθοῦν τὸν κρατικὸν μηχανισμόν, ποὺ θὰ ἀναπτύξουν τὴν οἰκονομίαν, ποὺ—μὲ μίαν λέξιν—θὰ ἐξυψώσουν τὸ πολιτιστικὸν ἐπίπεδον τῆς χώρας των. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἶναι πάντα θερμὸν καὶ εὐκρινὲς τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν κοινωνικῶν παραγόντων πρὸς τὴν παιδείαν. Αὕτῃ δὲ πρώτη καὶ κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον πρέπει νὰ καρποῦται ὅ,τι ἐκλεκτότερον ἔχει νὰ ἐπιδείξει ἡ ἐπιστημονικὴ πρόοδος, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκονομικὴ δυνατότης κάθε τόπου.

Αὕτῃ ἀκριβῶς ἡ διαπίστωσις γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν κάθε μελετητοῦ τῆς παιδείας εἰς τὴν χώραν μας αἶσθημα βαθυτάτης πικρίας. Χωρὶς νὰ ἐπικρίνουμε πρόσωπα, γιατί μεμονωμένα ὑπεύθυνος δὲν εἶναι κανεὶς, πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι εἶναι πραγματικὰ ἀκατανόητος ἡ κλασικὴ ἀδιαφορία τῶν ὑπευθύνων πρὸς τὴν παιδείαν.

Καμμιά προσπάθεια στὰ τελευταῖα χρόνια δὲν εὐδοκίμησε, γιατί ἀπλούστατα ὅλες ἡκολούθησαν ἐσφαλμένην ὁδόν. Τὸ κυβερνητικὸν ἐνδιαφέρον ἔχει πολλὰκις ἐκδηλωθῇ καὶ ἀσφαλῶς θερμὸν καὶ εὐκρινές. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Κάθε προσπάθεια πρέπει νὰ συνοδεύεται πάντοτε μὲ τὸ ἀντίστοιχον σύστημα καὶ ἐπὶ πλεόν νὰ μὴ φείδωνται κόπων καὶ θυσιῶν. Ἄλλως ὅσο μεγαλύτερον εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον τόσο φανلوτέρα ἀτμόσφαιρα δημιουργεῖται εἰς βάρος πάντοτε τῆς οὐσίας.

Ὅσοι ἔχουν τὴν μεγάλην τιμὴ νὰ ὑπηρετοῦν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, νοιώθουν ὅσο ἐλάχιστοι ἄλλοι κρατικοὶ παράγοντες, ἔντονον τὸ αἶσθημα τῆς εὐθύνης διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν σοβαρότητα τοῦ ἔργου ποὺ ἐπιτελοῦν. Ἐπάνω στὰ μαθητικά θρανία καὶ στὰ ἐργαστήρια τοῦ Πανεπιστημίου βλέπουν ζωντανὴν τὴν αὐριανὴν κοινωνίαν μὲ τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τοὺς πόθους τῆς καὶ νοιώθουν πύρινον μέσα τους τὸν πόθον νὰ ἀξιοποιήσουν τὸ ὕλικόν αὐτό,

νὰ τοῦ προσφέρουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα ἐφόδια, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ συνεχίσῃ τὴν ἱστορικὴ παράδοσιν καὶ θὰ προυγάγῃ τὸν πολιτισμὸν τῆς χώρας. Καὶ ἡ ἐπιτυχία εἰς τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἶναι ἀναμφισβήτητα ἡ καλλιτέρα ἱκανοποίησις διὰ τὸν ἐκπαιδευτικὸν λειτουργόν. Καὶ ὅμως ὁ Ἕλλην ἐκπαιδευτικὸς οὔτε αὐτὴν τὴν καθαρὰ ἡθικὴν ἱκανοποίησιν δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀπολαύσῃ. Διότι ἀπλούστατα ἡ κατεύθυνσις ποὺ ἀκολουθεῖ σήμερα ἡ παιδεία εἶναι ἐσφαλμένη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν εὐθυγράμμησιν καὶ τὸν συγχρονισμόν τῆς οὐσιαστικῆς ἀνύπαρκτα.

Πῶς πράγματι ἡμπορεῖ νὰ βοηθῇ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν, τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν τὴν προσπάθειαν τῆς ἀνασυγκροτήσεως καὶ τοῦ συγχρονισμοῦ τῆς ἀναλαβάνουν παράγοντες ἕνοι πρὸς τὸ ἐκπαιδευτικὸν λειτουργήμα, ἐνῶ παραμένουν εἰς τὸ περιθώριον ἀνώτατοι ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοί, μόνοι ἱκανοὶ νὰ διοργανώσουν ἐκ θεμελίων ἐκπαιδευτικὰ συστήματα; Καὶ πῶς ἡμποροῦν νὰ εὐδοκίμησουν αἱ προσπάθειαι αὗται, διὰν προσκρούουν ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν εἰς τὸν σκόπελον τῆς πάντοτε ἀνικανοποίητου ἀτομικῆς σκοπιμότητος; Καὶ ἐνῶ τὸ κοινὸν θαμβώνεται ἀπὸ τὰς μακροσκελεῖς «ὑπευθύνους» δηλώσεις καὶ τὰς πολυμελεῖς καὶ ἐπίσης ὑπευθύνους ἐπιτροπὰς, εἰς τὴν οὐσίαν δὲν συμβαίνει τίποτε. Ἡ κατάστασις παραμένει ἡ ἰδίᾳ καὶ ἡ παιδεία ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν χωλαίνει. Τὸ μόνον ποὺ βαθεῖα συγκινεῖ εἶναι αἱ φιλότιμοι προσπάθειαι πολλῶν ἀλλὰ πάντως μεμονωμένων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σώζει τὴν κατάστασιν, Ἀνασυγκρότησις καὶ εὐθυγράμμισις τῆς παιδείας, σύμφωνα μὲ τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς ζωῆς, σημαίνει οὐσιαστικὰ θυσίαν ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν ἐκ μέρους ὅλων μας. Ἄλλως εἰς μάτην θὰ ἀποβιβάζουν αἱ προσπάθειαι διὰ τὴν θεραπείαν, ἀλλὰ καὶ αἱ φιλοδοξίαι διὰ τὸ μέλλον.

Διὰ νὰ γίνουμε δὲ περισσότερον συγκεκριμένοι θὰ ἀναφέρουμε τὰ κυριώτερα σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα χωλαίνει ἡ παιδεία μας καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι θεμελιώδη. Ἡ παιδεία λοιπὸν πάσχει ἀπὸ κρίσιν ἡγεσίας. Ἀναλαμβάνουν δηλαδὴ νὰ διευθύνουν ἕνα τόσο τεραστίως σημασίας τομέα τῆς ἑθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς πρόσωπα πολιτικῆς ἰσχύος, ἀγαθοῦ συνήθως χαρακτῆρος, ἀλλὰ ἕνα πρὸς τὸ λειτουργήμα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ. Τί ἡμπορεῖ ὅμως νὰ κάμῃ ἡ πολιτικὴ ἰσχὺς καὶ ἡ ἀγαθὴ διάθεσις, ἐκεῖ ὅπου πρὸ παντὸς ἄλλου χρειάζεται βαθεῖα γνώσις τῶν παιδευτικῶν προβλημάτων, εἰδικὴ μόρφωσις καὶ ἱκανότης πρωτοτύπου καὶ εὐφυοῦς λύσεως τῶν ἐκ φύσεως δυσχερῶν προβλημάτων τῆς ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως. Εἰς τὰ προηγμένα εὐρωπαϊκὰ κράτη ἡ ἐκπαίδευσις ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς ἐκπαιδευτικούς λειτουργούς. Καὶ αὐτὴν τὴν θέσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς παιδείας κατέχει ἀνώτατος ἐκπαιδευτικὸς

λειτουργός, ἐγνώσμενης παιδευτικῆς ἱκανότητος καὶ ἐπιστημονικῆς καταρτίσεως.

Δι' ἄλλοις ἢ Παιδεία πάσχει ἀπὸ κρίσιν μορφῆς. Δηλαδή ἀπὸ ἑλλείψιν τῶν ποικίλων τύπων σχολείου, ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ τοπικοὶ ὅροι ζωῆς τῶν διττόρων ἑλληνικῶν περιοχῶν καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς συγχρόνου τεχνικῆς μορφώσεως· ὅπως εἶναι αἱ γεωργικαὶ, σχολαί, σχολαὶ οἰκοδομικῶν καὶ ξυλουργικῶν τεχνῶν καὶ ἐν γένει σχολαὶ τεχνικαὶ εἰς τὰς ὁποίας ὅμως παραλλήλως πρὸς τὴν τεχνικὴν κατάρτισιν θὰ παρέχεται εὐρεία ἐγκυκλοπαιδικὴ καὶ ἀνθρωπιστικὴ μόρφωσις. Ἡ ἑλλείψις διοργανώσεως εἶναι ἓνα τρίτον τριτὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον πάσχει ἡ παιδεία μας. Μεγάλος ἀριθμὸς σχολείων Μέσης Ἐκπαιδεύσεως στεροῦνται ἀπὸ αἰθούσας ὅσον καὶ ἀπὸ προσωπικόν, εἰς τὸν ὅσον ὥστε ἡ συντελουμένη ἐκεῖ ἐργασία νὰ ἔχη προσλάβει τὸν χαρακτῆρα τῆς μονίμου προχειρότητος. Τὰ τόσον ἀπαραίτητα διὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ μαθητοῦ ἐποπτικὰ ὄργανα εἰς ὀλίγα σχολεῖα ἡμποροῦν νὰ ἐκπληρώσουν κάπως μερικὰς ἀνάγκας. Ἐνῶ τὰ σύγχρονα αὐτὰ μέσα διδασκαλίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων σπουδαιότατον εἶναι ὁ σχολικὸς κινηματογράφος, εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστα εἰς τὴν χώραν μας. Ἄς μὴ ἀπελιπώμεθα ὅμως... Εἰς τὸ ἀρμόδιον Ὑπουργεῖον ὑπάρχει «Διεύθυνσις Σχολικοῦ κινηματογράφου»

Καὶ εἰς τὴν συνέχειάν της ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας κακοδαιμονία παρουσιάζει σοβαρὰν κρίσιν εἰς τὸ περιοριζόμενον τῶν διδασκομένων μαθημάτων. Κατὰ κανόνα ἡ διδασκομένη ὕλη δὲν ἔχει προσαρμοσθῇ εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ ἐνδιαφέροντα τῆς σημερινῆς ζωῆς. Ὁ μαθητὴς δηλαδή ἀσχέτως πρὸς τὴν κλίσιν καὶ τὰ διαφέροντά του, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ βαρύνῃ τὸν ἐγκέφαλόν του μὲ πράγματα πεπαλαιωμένα καὶ πολλὰκις βιασικῶς ἐσφαλμένα. Τοῦτο δὲ διότι λόγοι σκοπιμότητος ἀτομικῶν συμφερόντων, ἐμποδίζουν τὴν συγγραφὴν καὶ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὰ σχολεῖα συγχρονισμένων βιβλίων. Ἔτσι ὁ νέος μετὰ ἀπὸ πολυτεῖς σπουδᾶς, ἀποδύεται εἰς τὸν κοινωνικὸν ἀγῶνα μὲ ἐλάχιστα συγκεκριμένα προσόντα.

Δεδομένου δὲ ὅτι ἐνὸς κακοῦ δοθέντος, μύρια ἔπονται, ἀκολουθεῖ ἡ κρίσις ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρετὴν μόρφωσιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν καὶ τὴν ἐν γένει ὅχι ἀξιοπρεπῆ ἐμφάνισιν των εἰς τὴν κοινωνίαν. Διότι ὁ τόσον ταπεινὸς μισθὸς τοῦ Ἑλλήνος ἐκπαιδευτικοῦ οὔτε βιβλία τοῦ ἐπιτρέπει νὰ προμηθευθῇ, ὥστε νὰ εἶναι πάντοτε ἐνήμερος τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου, ἀλλ' οὔτε κὰν τὴν ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν τοῦ ἐπιτρέπουν. Καὶ ὅμως οἱ ἀρμόδιοι ἀρχόντες δὲν ἀντελήφθησαν ὅτι, ὅτι ὅχι ἡ νομοθεσία, ἀλλὰ οἱ καλοὶ καὶ δικαίως μεταχειριζόμενοι ἀπὸ μέρους τῆς πολιτείας ἐκπαιδευτικοὶ δημιουργοὺν τὴν καλὴν παιδείαν.

Βεβαίως εἰς μίαν ἐξωνυχιστικὴν ἔρευναν ἐπὶ τοῦ τεραστίου αὐτοῦ θέματος θὰ εὗρισκε κανεὶς πολλὰς ἀδυναμίας. Ὅσα ὅμως ἀναφέραμε εἶναι τὰ κυριώτερα αἷμα, ποὺ ἐξασφαλίζουν τὴν μόνιμον αὐτὴν νοσηρότητα εἰς τὴν παιδείαν μας. Ἡ θεραπεία ὅλων αὐτῶν τῶν κακῶν προϋποθέτει βαθεῖαν ἐπίγνωσιν, ὅτι ἡ καλὴ παιδεία εἶναι προϋπόθεσις ἐντελῶς ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν πνευματικῶν μας ἱκανότητων, καὶ συνεπῶς διὰ τὴν παραγωγὴν καὶ ἐξύψωσιν τοῦ πολιτιστικοῦ μας ἐπιπέδου.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΗΝ!

Πονᾷς πολὺ! Ὅχι ἀπὸ Σωματικὴ ἀρρώστεια! ἀπὸ θλίψι, ποὺ προέρχεται ἀπ' τὶς καρδιές τῶν συνανθρώπων Σου!

Ζητᾷς τὴν γαλήνην καὶ σὲ συντρίβει ἡ καταιγὶς! Ἐπαίτεῖς ἀγάπην καὶ σοὺ προσφέρουν μίσος.

Κουράζεσαι γιὰ ὑπόληψιν καὶ σὲ συντρίβουν μὲ τὴν συκοφαντίαν.

Ἐργάζεσαι μὲ ἐντιμότητα καὶ συναντᾷς τὴν ἀδικίαν,

Δὲν σοὺ ἀναγνωρίζουν τὴν προσφορὰ Σου· ὑποτιμοῦν τὴν συμβολὴν Σου.

Πονᾷς πολὺ! Τί ἔντασι ἔχουν οἱ σωματικοὶ πόνοι μπροστὰ στοὺς ψυχικοὺς;

Μὲ ἐδῶ ἀκριβῶς χρειάζεται ἡ παρουσία τοῦ Σωτήρος. Ὁ Σωτὴρ δὲν εἶναι οὔτε Πρύτανις, οὔτε πολιτικὸς ἀρχηγός, οὔτε θεραπευτὴς σωματικῶν νόσων. Εἶναι παρηγοριὰ γιὰ τοὺς πονεμένους. Δὲν καλεῖ κόντὰ του κανέναν ἄλλον, ἐκτὸς ἀπ' τὸν πονεμένο «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι» Δὲν φορεῖ στέμμα ἡγεμονικό· οὔτε κρατᾷ ξίφος γιὰ τὴν ἐπιβολὴν ὑλικῆς δυνάμεως· δὲν εἶναι ντυμένος μὲ ἐπιστημονικὴ τήβεννο.

Ἐχει ἀπάνω του τὴν φορεσιὰ τοῦ πόνου, ποὺ τὸν ἐντυσε ἡ ἀνθρώπινη κακία. Πόνεσε καὶ εἶπε «ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔχετε», Δὲν σταμάτησε ἕως ἐδῶ. Προχώρησε: «ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

Κι' αὐτὴ ἡ νίκη, ὅχι σὰν παυσίπονο, ἀλλὰ σὰν ἡθικὴ δύναμις νὰ νικήσῃ τὸν πόνο, σοὺ προσφέρεται δωρεάν. Καὶ ἡ νίκη αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη του.

Κλείσε μέσα στὴν ψυχὴ Σου τὴν ἀγάπην τοῦ Σωτήρος, ἀγάπησέ Τον καὶ τότε ὁ πόνος θὰ ἀποβάλῃ τὸν φοβερό ὄγκο του καὶ θὰ ἐμφανισθῇ κόντὰ σου, ἕνας μικρὸς καὶ ἀκίνδυνος σκορπιός. Τότε εὐκόλως θὰ τὸν πατήσῃς.

Δὲν ἔχεις λοιπὸν δίκη νὰ λυώνῃς ἀπ' τὸν πόνο. Δὲν ἔχεις δίκη, γιὰτὶ κόντὰ στὸν Σωτῆρα παρεδρεύει καὶ ἡ μητέρα τῶν πονεμένων ἡ Γλυκεῖα Θεοτόκος. Ρομφαία πόνου διήλθεν τὴν καρδίαν της. Πόνεσε φρικτὰ. ἀλλὰ νίκησε τὸν πόνο.

Ἐλα κόντὰ Της καὶ ἀκου χίλιους ἀγγέλους νὰ ψάλλουν «οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σὲ κατησχμένον ἀπὸ Σοῦ ἐκπορεύεται» Πάντων θλιβομένων ἡ χαρὰ καὶ ἀδικουμένων προστάτις καὶ πενομένων τροφή· ξένων τε παράκλησις καὶ βακτηρίαν τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις καὶ ὀρφανῶν βοηθός.

Μὲ τέτοιους συμμάχους, μὴ φοβηθῇς τὸν πόνο! Ἀπ' ἐναντίας θεώρησέ τον καλωσῶριστη ἀφορμὴ γιὰ τὸ πνευματικὸ Σου ἀνέβασμα. Μόνο ὅσοι πόνεσαν πολὺ σκόρπισαν τοὺς φθόγους τῆς Μουσικῆς των, σὰν αἰῶνια καὶ ἀκατάλυτα δημιουργήματα.

Οἱ πονεμένοι εἶναι οἱ μεγάλοι δημιουργοί, ποὺ μετέτρεψαν τὴν χολὴν τοῦ πόνου σὲ γλυκὸ ποτὸ πανευφρόδυνης χαρᾶς.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
Ἔδρα Ἐν Ἀθήναις

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21ῃ Αὐγούστου
Ἀριθ. Πρωτ. 765

Π ρ ο ς

Τοὺς εὐλαβεστάτους Ἐφημερίους
τῶν Ἐνοριῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς
καὶ Παραρτημάτων

Ἀδελφοί καὶ συλλειτουργοί ἐν Κυρίῳ.

Διὰ τῆς παρουσίας ἡμῶν ἐπιστολῆς διαβιβάζομεν ὑμῖν τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν εὐχόμενοι πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ βοήθειαν καὶ ἐνίσχυσιν. Ἐν συνεχείᾳ γνωρίζομεν τὴν κρίσιμον κατάστασιν, τὴν ὁποῖαν διέρχεται ὁ ἱερός ἡμῶν Ἀγών. Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἀπαιτεῖται σύμπνοια, συνοχή καὶ ἀγωνιστικὸν φρόνημα.

Τούτου ἕνεκεν καλοῦμεν Ὑμᾶς ὅπως τὴν 10ῃ Ὀκτωβρίου τρέχοντος ἔτους προσέλθῃτε ὅλοι ἀνεξαιρέτως εἰς Ἀθήνας πρὸς συνέλευσιν. Κατ' αὐτὴν θὰ ἐκτεθῇ ἡ ὅλη κατάστασις καὶ θὰ ἀναπτυχθοῦν σχετικὰ θέματα. Ὡσαύτως θὰ γίνωσιν Ἀρχαιρεσίαι διὰ τὴν ἀνάδειξιν Νέας Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ παρουσίᾳ ὅθεν ὅλων εἶναι ἀπαραίτητος.

Διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις παραμονὴν σας θὰ μεριμνήσωμεν, ὥστε νὰ φιλοξενηθῇτε ὑπὸ Χριστιανικῶν οἰκογενειῶν, ὥστε νὰ μὴ ἐπιβαρυνθῇτε.

Μετ' τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀνταποκριθῇτε καὶ πραγματοποιήσῃτε τὰς ἀναγκαίας διὰ τὸν ἱερόν ἡμῶν Ἀγῶνα ὑποδείξεις,

Διατελοῦμεν

Μετ' ἀδελφικῆς ἐν Χριστῷ Ἀγάπης

Κατ' ἐντολὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς

Ὁ Πρόεδρος

† Ἀρχιμανδρίτης

ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Καλληγραφισμοί

Εἰς τὸν «Ἐκκλησιαστικὸν Τύπον» (468/30-7-57) ἡ ἐρίτιμος αὐτοῦ διευθύντρια κ. Ντίνα Κόκκινου συνιστᾷ νὰ δοθῇ «ριζικὴ λύσις εἰς τὸ ζήτημα. Τί ἐννοεῖ μετ' οὗτο; Πιστεύομεν πάντως, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὸς τῶν ξένων πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα καλλιγραφισμῶν.

Ἡ φίλη «Ἀναπλάσεις»

Γνωρίζομεν, ὅτι τὸ ἐπιτελεῖον τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀποτελεῖται ἀπὸ βαρυντέλους θνητούς, μὲ πολλὰ περιγμαινὰς κεκοσμημένους καὶ ἀσχολουμένους μὲ τὰ χριστιανικὰ προβλήματα ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν δρυῖν γραφείων τῶν. Θυμῶν ἀν προκαλεῖ εἰς αὐτοὺς ἡ παρουσίᾳ μας καὶ αἱ εἰρηνικαὶ συστάσεις τοῦ προσώπου συνιστοῦν τὴν μόνην περὶ ἡμᾶς ἐνασχόλησιν τῶν. Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει τοὺς εὐχαριστοῦμεν καὶ δι' αὐτὸ. Ἡμεῖς εἴμεθα πτωχάδαια, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἡγάπησε ὁ Κύριος ἐστὶν ἔξῃ, ἀλλὰ ποὺ ἀπεχθάνονται οἱ διὰ νέου τῶν αἰώνων ἐρασιτεχνῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπειδὴ ὁμως κατ' ἐπανάληψιν εἶτε ὑπὸ μορφήν σχολίων, εἶτε ὑπὸ μορφήν ἡμιανωνύμων ἐπιστολῶν (ἱερὸς χωρίον), μᾶς θίγει καὶ ζητεῖ τὴν κεφαλὴν μας, τολμῶμεν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀφανείας μας νὰ ἐρωτήσωμεν τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς κυρίως τῆς «Ἀναπλάσεως»: Διατί αἱ περισσότεροι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησιαῖ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον; Ποία πρέπει νὰ εἶ.αι. τὰ ὅρια τῆς Ὁρθοδοξίας; Εἰς ποῖαν οὐκίδα τοῦ Εὐαγγελίου συνιστῶνται διωγμοὶ καὶ βίαια μέτρα; Διὰ ποίας πανορθόδοξον Συνόδον ἀπεφανίσθη ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις; Ποῖον τὸ νόημα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης;

ἔλμεθα βεβαίως, ὅτι ἡ ἀπάντησις τῶν θὰ εἶναι ἕνα παρατεταμένον χά...χά...χά...! Θὰ εἶναι καὶ αὐτὸ συνέπεια τῆς περὶ συνυπάρξεως θεωρίας τῶν.

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Σχολ. Ἔτους

Μέριμναι καὶ φροντίδες περιβάλλουν τοὺς γονεῖς κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν. Ἐξοδα, ταλαιπωρίαί καὶ προπαντὸς ἀγωνίαί διὰ τὴν ἐκλογὴν καταλλήλου σχολείου διὰ τὴν φοίτησιν τῶν παιδιῶν τῶν. Εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ διδάσκαλος ἀσκεῖ τὴν σπουδαιότεραν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ. Πρέπει λοιπὸν ἡ ἐκλογὴ νὰ εἶναι σοβαρὰ καὶ μελετημένη. Σχολεῖα μικτῆς φοιτήσεως (Γυμνάσια ἀρρέων καὶ θηλέων), διδάσκαλοι ἄλλοι καὶ ἀσκεῖς πρέπει νὰ ἀποκλεισθοῦν ὡς ἐστὶναι μολυσμὸς ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν τῶν γονέων. Τὸ παιδί πρέπει νὰ παιδαγωγηθῇ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου.

«Ὁρθόδοξα Νεῖατα»

Ἐκκυκλοφόρησε μὲ ὕλην πλουσίαν τὸ τεῦχος Ἰουλίου—Αὐγούστου τοῦ Περιοδικοῦ τῆς Ὁρθόδοξου Νεολαίας μας «Ὁρθόδοξα Νεῖατα» Κάθε νέος καὶ κάθε νέα ἂς τὸ ζητήσουν.

Ὁφειλομένη διὰφύεσις

Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 473/25-8-57 φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας» ἀνεγράφη εἰς τὴν στήλην τῶν γεγονότων, ὅτι συνεγραζόμεθα μὲ τοὺς κύκλους τοῦ Αἰδουσιμολογιώτατου πρωθυερέως Πατρὸς Εὐγενίου Γόμπρου δι' ἀντικανονικὰς χειροτονίας Ἐπισκόπων. Καίτοι μᾶς συνηγεῖ ἡ ἀγάπη, τὴν εὐχόμεθα καὶ τὴν ἐπιδιώκωμεν καὶ εὐλαβοῦμεθα ὅλους τοὺς ἀδελφούς, ποὺ φέρουν τὴν ἰδιότητα τοῦ γνησίου Ὁρθόδοξου, ἐν τούτοις δὲν δυιᾶμεθα ποτὲ νὰ συνεργασθῶμεν εἰς πράξεις καὶ ἐνεργείας ἀντικανονικάς, ὅπως αἱ χειροτονίαι ἐπισκόπων ὑφ' ἐνός ἐπισκόπου. Ἡ ἐλθούσα λοιπὸν τῆς «Φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας» εἶναι ἀνυπόστατος καὶ ψευδής.

Υπεύθυνος ὅλης Πνευματικῆς Ι. Βρετᾶκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 88